

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců Mgr. Aleše Smetanky a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **AUTODOPRAVA CHALUPECKÝ s.r.o.**, IČO 27113752
sídlem K Lomu 76, 266 01 Beroun
zastoupená JUDr. Václavem Polomisem, advokátem
sídlem Randova 206, 339 01 Klatovy

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**
sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2025, č. j. KK/778/DS/25-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1. Žalobkyně se včasnou a přípustnou žalobou v souladu s § 65 a násl. s. ř. s. domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Sokolov (dále jen „*městský úřad*“) ze dne 24. 1. 2025, č. j. MUSO/116813/2024/OD/MAKN (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“).
2. Městský úřad prvoinstančním rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 42b odst. 1 písm. u) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, neboť jako provozovatel jízdní soupravy provozovala dne 15. 11. 2024 v 10:42 hodin na dálnici D6, km 138 směr Cheb, jízdní soupravu složenou z motorového vozidla tovární značky Mercedes-Benz, RZ Xa, a přípojného vozidla tovární značky Schwarzmüller, RZ Xb, u které bylo při kontrolním vážení zjištěno nedodržení hodnot nebo podmínek stanovených zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Největší povolená hmotnost motorového vozidla v soupravě 18 000 kg byla překročena hmotností 20 852 kg o 2 852 kg, největší povolená hmotnost jízdní soupravy 45 000 kg byla překročena hmotností 46 211 kg o 1 211 kg a byla překročena i největší povolená hmotnost na nápravu č. 2 o 2 219 kg, to vše po odečtení toleranční srážky stanovené v § 5 a 6 vyhlášky č. 209/2018 Sb., o hmotnostech, rozměrech a spojitelnosti vozidel. Za tento přestupek městský úřad uložil žalobkyni pokutu ve výši 27 000 Kč.

II.

Podání účastníků

3. Žalobkyně v žalobě navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalobkyně namítla, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná a že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav, neboť založily svá rozhodnutí výlučně na výsledku kontrolního vážení, nepřihlédly k důkazům a námitkám předloženým žalobkyní a neprovedly kontrolní měření.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval nosné důvody napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
5. V replice žalobkyně akcentovala presumpci neviny a zásadu in dubio pro reo a rozvedla, že platné ověření měřidla nezaručuje správnost konkrétního vážení, zejména u vozidel se sypkým či kapalným nákladem.

III.

Posouzení věci soudem

6. Ve věci proběhlo dne 5. 5. 2026 vzhledem k žádosti žalobkyně ústní jednání. Obě strany při něm setrvaly na svých dosavadních stanoviscích. Žalobkyně zdůraznila, že udělala maximum toho, co mohla, aby zjištění o přetížení vyvrátila, a že je solidním autodopravcem, který svá auta nepřetěžuje. Žalovaný akcentoval, že řidič vozidla se při kontrole nevyjádřil a fotodokumentace předložená žalobkyní neprokázala, že by předložené vážní lístky objektivně osvědčovaly tehdejší váhu vozidla žalobkyně.
7. Žaloba nebyla důvodná.
8. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

9. Přestupku podle § 42b odst. 1 písm. u) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, se právnická osoba dopustí tím, že jako provozovatel vozidla nebo jízdní soupravy provozuje jízdní soupravu, u níž bylo kontrolním vážením zjištěno nedodržení hodnot nebo podmínek stanovených zákonem o silničním provozu.
10. Žalobkyně nespороvala, že Policie ČR provedla dne 15. 11. 2024 v 11:02 hodin ve spolupráci s Centrem služeb pro silniční dopravu nízkorychlostní kontrolní vážení jízdní soupravy provozované žalobkyní.
11. Podle ustálené judikatury platí, že správní řízení v prvním a druhém stupni shodně jako odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí tvoří jeden celek a vzájemně se mohou v obou směrech argumentačně doplňovat (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015-51, bod 27, a ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1 Azs 43/2021-32, bod 28).
12. Skutkový závěr o překročení největší povolené hmotnosti způsobem uvedeným ve výroku prvoinstančního rozhodnutí učinily správní orgány ze souhrnu následujících listinných důkazů: (1) doklad o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení, (2) vážní lístek ev. č. 2024/810/138, (3) vyhovující potvrzení o ověření vah, jimiž bylo provedeno vážení, a jejich kalibrační listy, (4) vyhovující pasport kontrolního místa (viz str. 1, 2 a 4 prvoinstančního rozhodnutí a str. 3 a 9 napadeného rozhodnutí).
13. Správní orgány vyhodnotily podklady předložené žalobkyní (vážní lístky z nakládky a vykládky a fotodokumentaci) tak, že tyto listiny nevyvrátily výsledek kontrolního vážení. Vážní lístky zachytily hmotnost vozidla v jiném čase a za odlišných podmínek než při kontrolním měření, a proto nemohly zpochybnit výsledky kontrolního vážení. Rozdíly lze vysvětlit i odlišným postupem při vážení, způsobem najíždění vozidla, rozložením nákladu a dynamickými vlivy, které mohly mít na výsledek měření zásadní dopad. Jelikož kontrolní měření bylo provedeno v 10:42 hod., nakládka v 09:46 hod. a vykládka v 12:41 hod., vážní lístky nemohly prokázat stav vozidla v okamžiku kontrolního vážení, které bylo rozhodující pro posouzení přestupku. Nebyla osvědčena ani časová i věcná souvislost fotografií s kontrolním měřením. Fotografie se nemohly vztahovat k nakládce (snímek přední části vozidla v čase 09:46, snímek korby shora v čase 11:36, což neodpovídalo vážnímu lístku Kamenolomy ČR s.r.o.), fotografie nezachycovaly celou soupravu a nebylo ani možno rozpoznat, zda bylo vozidlo váženo s osobou řidiče. Fotografie prázdného vážního zařízení nic neprokazovaly (viz str. 3 a 4 prvoinstančního rozhodnutí a str. 6 až 9 napadeného rozhodnutí).
14. Správní orgány učinily závěr, že žalobkyně neprokázala, že řidič žádal při kontrole provedení kontrolního měření. Při kontrole se přítomný řidič písemně nevyjádřil a odmítl podepsat kontrolní doklady. Policie nebyla povinna provést opakované kontrolní vážení za okolností zjištěných v projednávané věci, i kdyby řidič s prvotními výsledky nesouhlasil (viz str. 4 prvoinstančního rozhodnutí a str. 3, 8 a 9 napadeného rozhodnutí).
15. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvažil o zásadních a pro danou věc podstatných skutečnostech, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za mylnou (srov. recentní usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2026, č. j. 2 Ads

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

189/2025-51, bod 10 a tam uvedená judikatura). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka o tom, jak by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2026, č. j. 7 As 180/2025-55, bod 19).

16. Zdejší soud popsané vady nepřezkoumatelnosti v případě napadeného rozhodnutí neshledal. Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích uvedly, jak a proč rozhodly tak, jak rozhodly, jak posoudily zjištěné právně významné skutečnosti a proč měly vznesené námitky za nedůvodné. Je zřejmé, že správní orgány opřely své zjištění o překročení povolené hmotnosti o doklady z kontrolního vážení, doklady o certifikaci a kalibraci použitých vah a o doklad o využitém kontrolním místě. Správní orgány nepominuly námitky žalobkyně ani listiny, které k důkazu předložila, ale vyhodnotily námitky jako nedůvodné a listiny jako neprůkazné. Správní orgány vysvětlily, proč listiny předložené žalobkyní podle nich nezpochybnily výsledky kontrolního měření. Správní orgány též vyložily, proč policie nebyla povinna provést opakované kontrolní vážení. Popsané závěry správních orgánů jsou přezkoumatelné a mohly být předmětem soudního přezkumu. Žalobkyni nic nebránilo v tom, aby žalobními námitkami s odůvodněním skutkových a právních závěrů správních orgánů polemizovala. Soud nesouhlasí s žalobním tvrzením, že správní orgány *nevypořádaly* námitky ohledně správnosti a přesnosti měření, příp. že *nevysvětlily*, proč nepřiznaly důkazní hodnotu vážným lístkům a fotodokumentaci. Žalobní námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tedy nebyla důvodná.
17. Žalobkyně dále namítla, že správní orgány *nepřihlédly* k důkazům, které předložila, konkrétně k vážným lístkům z nakládky a vykládky a k fotodokumentaci. Námitka nebyla důvodná, protože správní orgány tyto důkazy vzaly za podklad rozhodnutí, ale v rámci volného hodnocení důkazů dostatečně odůvodnily, proč tyto důkazy nezpochybnily výstupy kontrolního měření. Soud tedy nepřisvědčuje žalobkyni, že správní orgány nezjistily skutkový stav v potřebném rozsahu. Správní orgány logicky a přesvědčivě vysvětlily, proč měly výstupy kontrolního měření za průkazné a proč listiny předložené žalobkyní tyto výsledky kontrolního měření nezpochybnily. Žalobkyně v žalobě proti důvodům těchto závěrů nic konkrétního nenamítla. Odůvodnění správních orgánů, proč o změřené hmotnosti soupravy žalobkyně nevznikly pochybnosti (tj. proč měly správní orgány za to, že zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti), žalobkyně v žalobě nijak konkrétně nespороvala.
18. Dále žalobkyně namítla, že řidiči vozidla přes jeho žádost při kontrole z důvodu důvodného podezření na chybu měřicího zařízení nebylo umožněno provedení kontrolního měření. Námitka nebyla opodstatněná, protože správní orgány učinily závěr, že žalobkyně neprokázala, že řidič při kontrole žádal provedení kontrolního měření. Tento závěr, řádně odůvodněný ve správních rozhodnutích tím, že se při kontrole přítomný řidič písemně nevyjádřil a odmítl podepsat kontrolní doklady, žalobkyně v žalobě nespороvala. Žalobkyně v žalobě nic nenamítala ani proti správními orgány odůvodněnému závěru, že policie nebyla povinna provést opakované kontrolní vážení, i kdyby řidič s prvotními výsledky nesouhlasil. Námitka žalobkyně, že neprovedením kontrolního měření bylo porušeno *právo účastníka řízení na obhajobu a možnost vyjádřit se*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

k podkladům rozhodnutí, jakož i zásada rovnosti účastníků dle § 7 správního řádu, tudíž nebyla důvodná.

19. Žalobkyně dále tvrdila, že z obsahu spisu vyplývá, že nebylo prokázáno, že měřicí zařízení použité při kontrolním vážení bylo v době měření řádně ověřeno a způsobilé k měření vozidel přepravujících kapalný nebo sypký náklad, jehož těžiště se může za jízdy měnit. Námitka nebyla důvodná. Žalobkyně v žalobě nespороvala řádně odůvodněný závěr správních orgánů, že způsobilost měřicího zařízení k určení hmotnosti soupravy žalobkyně byla dostatečně osvědčena doklady o certifikaci a kalibraci použitých vah. Soud dodává (aniž by to bylo nutné vzhledem k absenci konkrétní žalobní námítky), že podle dvou potvrzení o ověření stanoveného měřidla, založených ve správním spisu, byly pro změření hmotnosti soupravy žalobkyně použity váhy s neautomatickou činností třídy IIII, které mohou být používány jako měřicí zařízení pro zjišťování zatížení na nápravu u silničních vozidel mj. pro přírodní kamenivo, které měla žalobkyně podle předložených dodacích listů přepravovat [srov. bod 3.1.2.b) přílohy vyhlášky č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu].
20. Žalobní odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, č. j. 3 As 59/2018-32, nebyl případný, jelikož ve věci žalobkyně nevznikly žádné pochybnosti o způsobilosti použitých měřidel. Ve věci řešené Nejvyšším správním soudem šlo o konkrétní váhu umístěnou na konkrétní silnici, která nebyla shledána způsobilou k měření vozidel převážející kapaliny (viz body 25 a 26 uvedeného rozsudku). Nejvyšší správní soud tamní věc posuzoval podle vyhlášek ČMI, které v době přestupku žalobkyně nebyly účinné (srov. bod 27 uvedeného rozsudku a část IV vyhlášky ČMI č. 0111-OOP-C010-24, kterým se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla, včetně metod zkoušení pro schválení typu a pro ověřování stanovených měřidel „váhy pro kontrolní vysokorychlostní vážení silničních vozidel za pohybu“).
21. V odst. V žaloby žalobkyně tvrdila, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jejími důkazy, které potvrdily, že žalobkyně nepožila před jízdou alkoholické nápoje. I tato námitka nebyla opodstatněná, jelikož mýjela odůvodnění správních rozhodnutí. Správní orgány nečinily závěr, že žalobkyně (společnost s ručením omezeným) požila před jízdou alkoholické nápoje. Žalobkyně ve správním řízení ani nepředložila žádné důkazy, které by se vztahovaly k tomu, zda požila před jízdou alkoholické nápoje.
22. Žalobkyně podala soudu svou repliku k vyjádření žalovaného dne 5. 1. 2026. Proto soud nebyl podle § 71 odst. 2 věty třetí ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. oprávněn přihlížet k žalobním bodům uvedeným v replice, které žalobkyně neuplatnila v žalobě.
23. Žalobkyně nad rámec podstaty žalobních námitek uvedených v žalobě a kromě naprosto obecných tvrzení postrádajících skutkovou či právní konkretizaci v replice uvedla, že platné ověření použitých měřidel sice deklarovalo jejich technickou způsobilost, ale neprokázalo jejich bezchybné vážení vozidel přepravujících kapalný či sypký náklad, kdy může docházet k odchylkám přesahujícím zákonnou toleranční srážku. Takovou žalobní námítka v žalobě neuplatnila, a proto k ní soud nemusel přihlížet. Obiter dictum soud uvádí, že žalobkyně v žalobě netvrdila ničeho k charakteru nákladu soupravy při kontrolním vážení. Soud nesouhlasí s obecným východiskem žalobkyně, že platné ověření použitých měřidel prokazující jejich technickou způsobilost neodůvodňuje závěr, že jimi provedené měření (s toleranční srážkou) je bezchybné. Naopak, soud má za to, že ověření Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

měřidel určených k měření určité veličiny je dostatečným podkladem pro zjištění o naměřené veličině. Samozřejmě i v případě ověřeného měřidla si lze představit případ, kdy by jeho měření nebylo objektivní, ale jen v případě, že by byly opatřeny důkazy, které by konkrétní výsledek měření zpochybnil. Správní orgány vysvětlily, proč listiny předložené žalobkyní takové zpochybnění výsledků měření nepředstavovaly, a žalobkyně tyto konkrétně zdůvodněné závěry v žalobě nijak konkrétně nevyvracela.

24. Teprve v replice, po uplynutí lhůty pro podání žaloby, žalobkyně reagovala na závěr správních orgánů, že vážní lístky nejsou s to vyvrátit výsledky kontrolních měření, protože byly pořízeny v jiném čase a na jiném místě než kontrolní vážení. K tomu žalobkyně v replice uvedla, že to nepovažuje za věcné zdůvodnění, proč by rozdíl mezi těmito měřeními měl zpochybňovat výsledky kontrolního vážení, kdy rozdíly hmotností ve vážných lístcích byly marginální. Jelikož takovou žalobní námitku žalobkyně v žalobě neuplatnila, soud k ní nemusel přihlížet. Obiter dictum soud uvádí, že zdůvodnění správních orgánů považuje za logické a přesvědčivé. Žalobkyně se přestupku dopustila tím, že provozovala jízdní soupravu, u níž bylo kontrolním vážením zjištěno překročení nejvyšší povolené hmotnosti dne 15. 11. 2024 v 10:42 hodin. Proto případně zjištěná hmotnost soupravy na jiných místech téhož dne v 09:46 hod. a v 12:41 hod. nemohly vzbudit důvodnou pochybnost o váze soupravy v okamžiku kontrolního vážení. K argumentaci žalobkyně v replice, že správní orgány použily toleranční srážku k nahrazení důkazního procesu a vynechaly vyhodnocení ostatních důkazů, soud ve stejné míře obecnosti uvádí, že nic takového ze správních rozhodnutí nevyplývá.
25. Žalobkyně až v replice namítla, že správní orgány bagatelizovaly skutečnost, že řidič vozidla odmítl podepsat doklady o vážení, čímž jednoznačně signalizoval nesouhlas s výsledkem měření a vyjádřil oprávněnou potřebu doplňujícího přezkumu. Jelikož takovou žalobní námitku žalobkyně v žalobě neuplatnila, soud k ní nemusel přihlížet. Obiter dictum soud uvádí, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že řidič žalobkyně převzal doklad o výsledku kontrolního měření a byl mu dán prostor k vyjádření přímo při kontrole. Řidič však žádné vysvětlení nepodal a odmítl podepsat všechny dokumenty. Správní orgány postupovaly správně, pokud z tohoto jednání řidiče nedovodily, že „jednoznačně signalizoval nesouhlas s výsledkem měření a vyjádřil oprávněnou potřebu doplňujícího přezkumu“, tak, jak požadovala žalobkyně. Řidič měl možnost vyjádřit nesouhlas s výsledkem měření, měl možnost žádat kontrolní měření, ale podle obsahu správního spisu to neudělal. Tvzení žalobkyně o tom, že řidič požadoval kontrolní měření, tak správní orgány správně vyhodnotily vzhledem k podkladům rozhodnutí jako neprokázané.
26. Při jednání soudu žalobkyně uvedla, že její právní zástupce, který ji zastupoval při jednání soudu, mluvil s policistou, který prováděl vážení vozidla žalobkyně, a požadoval kontrolní vážení. K tomuto novému skutkovému tvrzení soud nepřihlížel, jelikož žalobkyně ve lhůtě pro podání žaloby žádný takový žalobní bod odkazující na požadavek právního zástupce žalobkyně na kontrolní převážení neuplatnila (srov. § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 in fine s. ř. s.). Obiter dictum k tomu soud uvádí ve shodě s přednesem žalovaného při jednání soudu, že správní spis uvedené skutkové tvrzení žalobkyně neosvědčuje. V žalobě žalobkyně konsistentně tvrdila, že o kontrolní přeměření žádal při kontrole řidič (srov. str. 3 žaloby). Za opožděné žalobní body považoval soud též tři nově, při jednání soudu poprvé uplatněné, žalobní námitky, že mohla být zjišťována trasa vozidla, že

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalobkyně marně k důkazu ve správním řízení navrhovala listiny osvědčující tankování vozidla a že správní orgány pochybily, když žalobkyni nevyzvaly k doplnění dokazování, pokud měly o zjištěném skutkovém stavu pochybnosti.

27. Oba účastníci při jednání k důkazu navrhli výlučně listiny, které podle jejich prohlášení byly součástí správního spisu. Správním spisem však správní soudy dokazování neprovádějí, neboť nejde o důkazní prostředky a správní soudy přezkoumávají tyto dokumenty jako součást správního spisu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS, nebo bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 281/2020-70). Proto soud důkazní návrhy obou strany zamítl.

IV.

Závěr a náklady řízení

28. Podle právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2025, č. j. 3 As 308/2023-41, je možné vážný lístek vystavený dle § 38d odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, považovat za objektivní a spolehlivý důkaz o spáchání přestupku dle § 42b odst. 1 písm. u) tohoto zákona, pokud měření bylo (i) provedeno úředně schváleným zařízením, (ii) dostatečně zdokumentováno a (iii) provedeno za okolností nevzbuzujících pochybnosti o jeho správnosti, zejména pokud není rozumného důvodu pro obavy z chyb měření (srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2026, č. j. 22 As 13/2026-29, bod 17). Žalobkyně v žalobě nezpochybňovala splnění prvních dvou uvedených podmínek. Naplnění třetí podmínky správní orgány odůvodnily tím, že vážné lístky z nakládky a vykládky a fotodokumentace, kterou předložila žalobkyně, nepředstavovaly rozumný důvod pro obavu z chybného výsledku kontrolního měření. Žalobkyně se v žalobě omezila na sporování třetí podmínky. Soud byl vzhledem k dispoziční zásadě limitován v přezkumu naplnění této třetí podmínky na skutkové a právní důvody uvedené žalobkyní v žalobě. Žalobkyně však žádnými konkrétními skutkovými ani právními argumenty nevyvracela důvody správních rozhodnutí, o něž správní orgány opřely závěr o absenci pochybností o správnosti výsledku kontrolního měření. Žalobkyně tak v žalobě konkrétně nebrojila proti posouzení správních orgánů, že vážné lístky zachytily hmotnost vozidla v jiném čase (dvě hodiny před kontrolou a dvě hodiny po kontrole) a za odlišných podmínek (nebylo osvědčeno, jak proběhlo vážení, pokud jde o způsob nájíždění vozidla, rozložení nákladu a dynamické vlivy) a že se fotografie vzhledem k času jejich pořízení nevztahovaly k nakládce, nezachycovaly celou soupravu včetně řidiče a fotografie prázdného vážního zařízení nic neprokazovaly. Jelikož posouzení správních orgánů bylo logické a přesvědčivé a žalobkyně proti němu v žalobě nenabídla žádnou konkrétní protiargumentaci, soud závěry správních orgánů aproboval. Závěry správních orgánů při soudním přezkumu obstály jak z hlediska logiky a vnitřní bezrozpornosti, tak i souladu s obsahem spisu.
29. Soud neshledal žádný z žalobkyní uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu výrokem I rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS), a navíc se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení vzdal ve vyjádření k žalobě i při jednání soudu. Proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 5. května 2026

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu